

Не раз ми чуємо: ще встигну, час я маю.  
Та знаймо, що такі слова  
Людині щоразу не розум навіва,  
А лінощі без краю.  
Отож, як діло є, мерщій його кінчай  
І виправдань собі ніяких не шукай,  
Коли прогавиш час — на себе нарікай.  
Для прикладу я вам сказати байку маю.

Стрілець рушницю взяв, патронницю й сакви  
І друга вірного по вдачі та звичаю,  
Гекто?ра, та й пішов до гаю,  
Рушниці ж не набив, з дурної голови,  
Хоч радили зробити це вдома.  
"Дурниці! — мовив він,— дорога нам відома,  
На ній і горобця ніколи не знайти:  
До місця ще годину йти,  
Навіщо ж набивать без жодної мети!"  
Та тільки він із хати  
(Фортуна із людьми, бач, любить жартувати)  
По озерцю  
Качки гуляють цілим стадом;  
От нашому б тоді Стрільцю  
Було з півдюжини зарядом  
Убить  
І цілий тиждень їсти й пить,  
Коли б устиг в свій час рушницю він набить.  
До ладівниці він, та хитрощі людини  
Зна рід качиний!  
Тож поки там вовтузивсь він,  
Вони із криком піднялися  
Та, ніби рівний шнур, за гай і подалися,  
І зникли в синяві долин.  
Даремне по лісах Мисливець наш тинявся,

Там навіть горобець йому не попадався.

В додаток бід отих

Ще й дощ застиг

У полі.

Отож вернувся в дім

Він мокрим ніби хлющ, сумним,

Та ще й з нічим,-

А нарікав, однак, лиш на недобру долю.